

til nøie Kundskab om, hvad der er tilstede i det, og derved staber Midlerne til, hvad der maa være Hovedsagen: Overskuelighed og deraf følgende Lethed i Aktivets Benyttelse. Jeg skal derfor anbefale det høie Thing at stemme imod Forslagets Nr. 90.

Efterat det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valokreds (Berg) havde opfordret den ærede Krigsminister til at sørge for Officerernes Beskæftigelse, tilspiede han udtrykkelig, at han med saadant Beskæftigelse ikke mente den Blankertjeneste, de udføre for Befæstningsagen, og som havde til Formaal at oplyse Befolkningen om, at der findes Sneve Millioner i Statskassen, som hensigtsmæssig kunne anvendes til Fæstninger. — Tiden foreligger ikke trykt, saa at jeg kan ikke give et ordret Citat, men jeg haaber i det Væsentlige at have gengivet hans Tanke. (Berg: Jeg sagde: Min Hensigt var ikke at inddrage den Virksomhed). Det ærede Medlem vilde altsaa ikke inddrage denne Virksomhed, denne Beskæftigelse for Officererne; men det ærede Medlem tilsigtede dog aabenbart at gjøre det Samme, som ved andre Leiligheder er sket fra andre ærede Medlemmers Side, nemlig at give hele den Bevægelse et Grib; det vil det ærede Medlem dog ikke negte. (Berg: Nei, det er rigtigt). Saa tør der vel være Anledning til at berøre denne Bevægelse lidt nærmere, saa meget mere som det staar i et vist Forhold til Forsvarsagen, og det eneste Sted, hvor man for Tiden kan behandle Fæstningsagen, er jo Finantslovens § 26. I de senere Aar kan det ikke negtes, at vi i finantsiel Henseende ere gaaede betydelig fremad, og medens man andre Steder arbejder paa at finde Midler til at dække Underbalancen, kan man sige, at vi for vort Bedkommende arbejde paa at finde Midler til at blive af med Overskudet og fortrinnsvis søge at finde et saadant Middel gennem Bevillinger paa § 26. Det viser vor aarlige Behandling noksom. Sedvanlig kræves der af de militære Ministre en Sum af omtrent 4 Mill. Kr.; men der bevilges i Reglen ikke mere end Halvdelen, og man er da saa liberal at tilspøie, at de paagældende Ministre kunne anvende denne Halvdel paa den Maade, de skønne bedst. Jeg anser dette Pruttesystem for i høi Grad ueheldigt, thi det fører til, at hverken Udvalget eller noget enkelt Medlem kan tage noget som helst Stede, fordi de ikke vide, hvad der fra de ærede Ministres Side vil blive holdt paa og hvad ikke. Ikke desto mindre er der Mange, som tillægge § 26 overordentlig stor Betydning, fordi de sige, at Alt, hvad der vindes derpaa, vindes for Forsvarsagen. Jeg skal nu ikke negte, at der paa denne Paragraf er i Aarenes Løb bevilget ikke lidt, navnlig for Hærens Bedkommende med Hensyn til dens Bevæbning og Udrustning, men hvad er der gjort udenfor dette for Befæstningsagen? Der er ikke gjort Andet end

at reparere de gamle Søforter og forsyne dem med Kanoner — de store Kanoner have vi ikke engang faaet, — og dermed har man slaaet sig til Laals, saa tror man at have gjort noget Alvorligt for Forsvarsvæsenet, medens Sandheden er, at vi staa ligesaa forsvarsløse, som det i en Række af Aar har været Tilfældet, idet vi i Virkeligheden ikke ere komne udover Standpunktet 1858. Naar jeg nævner Aaret 1858, skal jeg begrunde dette nærmere. Der blev nemlig i det Aar for Rigsraadet forelagt en Forsvarsplan, men ud af denne Man tog Regjeringen et Lovforslag om Kjøbenhavns Søbefæstning, forelagde dette, og ved at gjøre Sagen til et Kabinetsspørgsmaal, lykkedes det Regjeringen at faae denne Lov løst igjennem. (Rør: Ja, desværre). Ja, det er nu det ærede Medlems Anskuelse. I 1859 kom det rislede Skyts første Gang i Brug under Krigen i Italien, og derved kom Spørgsmaalet om det rislede Skyts Anvendelse paa Dagsordenen. I 1860 blev der her nedsat en Kommission for at tage under Overveielse, hvilken Birtning Indførelsen af rislet Skyts vilde medføre for Søbefæstningen, og Kommissionen kom til det Resultat, at det vilde være nødvendigt at anlægge et stærkt Fort paa den nordre Del af Middelgrunden. Det er nu 21 Aar siden, at denne Betænkning blev afgiven. Stedet er der endnu, men Fortet mangler, uagtet de Grunde, der vare tilstede i 1860, i en ganske anden og højere Grad ere tilstede nutilds. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der er passeret fra 1858 til nu, og navnlig skal jeg ikke søge at paavise, hvorledes den sørgelige Skjæbne, der har rammet vort Fædreland, dog i ikke ringe Grad maa siges at skyldes et mangelfuldt Forsvarsvæsen; men jeg kan forstaa, at for dem, for hvem Historien har nogen Betydning, kan der vel være Anledning til at spørge, hvorledes vi vilde være stillede, hvis vi nu kom til at staa overfor en Krig, og det er en Betragtning af denne Natur, der har ført alvorlige Mænd til at samle sig i Foreninger med det Formaal at drøfte, om der bør gjøres Noget, og hvad der bør gjøres, for at stille vort Fædreland mere betrygget i Tilfælde af Krig. Det er dette, som er sket i den nyere Tid ved Dannelsen af Forsvarsforeninger, og jeg tror, at disse Foreninger have netop truffet den rette Vej ved at udelukke alt det, som ellers fjerner os fra hinanden og giver Anledning til politisk Partistrid, saa at baade, hvad man kalder Spøire, og hvad man kalder Venstre kan mødes i disse Foreninger for i Fredelighed at drøfte Spørgsmaalet. Forsvarsagen er derved bleven en neutral Grund, hvorpaa vi kunne mødes. Hvad den oprindelige Mening var med disse Foreninger, og hvorvidt det var muligt at holde politisk Partistridighed borte fra dem, var mig ikke klart, da de bleve stiftede, og jeg tror, det stod lige saa uklart for mange af mine Kammer-